

HLAS VOLAJÚCEHO NA PÚŠTI (2. adventná nedeľa)

V tých dňoch vystúpil Ján Krstiteľ a hlásal v judejskej púšti: „Robte pokánie, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo.“ To o ňom povedal prorok Izaiáš: „Hlas volajúceho na púšti: Pripravte cestu Pánovi, vyrovnajte mu chodníky!“¹ Ján nosil odev z ťavej srsti a okolo bedier kožený opasok. Potravou mu boli kobyľky a lesný med. Vtedy prichádzal k nemu Jeruzalem a celá Judea i celé okolie Jordánu. Vyznávali svoje hriechy a dávali sa mu krstiť v rieke Jordán. Keď videl, že aj mnohí farizeji a saduceji prichádzajú k nemu na krst, povedal im: „Hadie plemeno, kto vám ukázal, ako uniknúť budúcemu hnevu!? Prinášajte teda ovocie hodné pokánia! Nenazdávajte sa, že si môžete povedať: „Naším otcom je Abrahám! - lebo vravím vám: Boh môže Abrahámovi vzbudiť deti aj z týchto kameňov. Sekera je už priložená na korene stromov. A každý strom, ktorý neprináša dobré ovocie, vytnú a hodia do ohňa. Ja vás krstím vodou na pokánie, ale ten, čo príde po mne, je mocnejší, ako som ja. Ja nie som hoden nosiť mu obuv. On vás bude krstiť Duchom Svätým a ohňom. V ruke má vejačku, vyčistí si humno, pšenicu si zhromaždí do sýpky, ale plevy spáli v neuhasiteľnom ohni.“ (Mt 3, 1 - 12)

Jeden chlapec sa pýta druhého: „Bol si na omši?“ „Nebol. Trvá to tam dlho a v kostole je zima.“ Farizeji a zákonníci sa správali opačne ako tento chlapec. Povedali si: „Pôjdeme aj my tam k Jánovi a nejako to prežijeme...“ Aj preto je Jánov tón voči nim tak tvrdý. Nazýva ich hadím plemenom. Je možné, že takto drsne vystupoval voči nim až po ich opakovaných príchodoch, keď videl, že k otázke pokánia pristupujú iba formálne, že chcú vzbudiť sympatie ľudu voči sebe a že Jánovo hnutie chápu len ako momentálnu módnou náboženskú vlnu, na ktorej sa treba zviezť na upevnenie svojich svetských pozícií.

Jánov tón voči ostatnému ľudu bol miernejší. *Obráťte sa!* znie jeho výzva, ktorá prerušila dlhé, štyri storočia trvajúce mlčanie prorokov. Jánov zjav sa nápadne ponášal na Eliáša, ktorý pôsobil asi sedemsto rokov pred Jánom Krstiteľom. Druhá kniha kráľov opisuje Eliáša ako muža v srstenom plášti, ktorý mal cez bedrá opásaný kožený opasok. (2Kr 1, 7 a 8).

Ján Krstiteľ jedol kobyľky a lesný med. Túto poznámku evanjelistu nemožno brať doslovne. Skôr týmto evanjelista naznačuje silu Jánových slov - na púšti totiž žili aj silné kobyľky, schopné premôcť hada. Sú znamením sily Božieho slova, ktoré víťazí nad nepriateľom. Aj ďalší púštny pokrm - med z divokých včiel - v nás evokuje vlastnosti Božieho slova: „*Výroky Pánove... sú sladšie než med, než medové kvapky z plástu.*“ (Ž 19). Keď teda evanjelista píše, že Ján sa živil kobyľkami a lesným medom, chce tým povedať, že žil s Božím slovom.

Ján bol autentický a pravdivý. To by malo platiť o každom z nás. Aj Cirkev potrebuje byť hlasom, ako bol Ján Krstiteľ: potrebuje byť autentická a pravdivá. Len vtedy ju ľudia budú počúvať a budú ochotní sa meniť.

Nové víno potrebuje nové sudy. Cirkev sa musí vydať na nové cesty. Je to permanentná revolúcia. Musíme sa znova narodiť. (Anton Srholec)